

4768, 23.

No: 72

SPECIMEN

CONTINENS

CAPVT IVRIS CONTROVERSVM

DE

DONATIONE

NASCITVRO FACTA

QVOD

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. IVR. NAT. ET GENT. PVBLIC. ORDIN.

ET SOCIETAT. LITER. DVISVVRG.

SOCIO

DIE IV MAII ANNO CIDIICCLXVIII

IN AVDITORIO PETRINO

PVBLICE DEFENDET

CAROLVS SAMVEL QUIERNER

LOEBAV LVSAT.

L I P S I A E

EX OFFICINA LANGENHEMIA.

2. EIGEN
CAPUT IVRIS CONTROVERSIAM
DE
DONATIONE
NASCITUR FACTA

PRO
ILLUSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
P R A E S I D E
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESSOR IVRIS NAT. ET GENIT. PVBLC. ORDIN.
ET SOCIET. PVBLC. DVISEVRO.
DIE IV MAII ANNO MDCCCLXXVIII
IN AVDIOTORIO PETRINO
PVBLC. DEFENDET
CAROLVS SAMVEL QVERNER
LOREAV. IVSAT.

L I P S I A E
EX OFFICINA LANGENHEIMIA.

DE
DONATIONE
NASCITVRO FACTA.

§. I.
§. II.

Iura, cum ad finem coniunctionis ciuillis
obtinendum a suis legislatoribus dantur,
sine dubio ita debent esse comparata, vt ci-
uium actiones dirigant, hinc iis scripta sine et obligent, qui,
quod ciues subditue sunt, se ad parendum obligare pos-
sunt,

sunt, quae agere valent, ut eorum actiones dirigere
 necesse videatur: Non ergo eorum causa dantur, qui vel
 esse in viuis desierunt, vel nondum existere coeperunt,
 vel in eo statu versantur, ut obligati haud possint censer ad
 parendum. Haec abstracta quidem ratione vera videntur,
 at non aequae, si applicatiue hanc sententiam tractamus.
 Scimus enim, leges interdum et de iis agere debere,
 qui vel plane in viuis desierunt esse, vel quorum existentiam
 adhuc expectamus: non ut eos obligatos habere velint, sed,
 ut ob aliorum existentium vel ipsorum exitu-
 rorum rationem, quid praecipiant. Ut exemplo rem
 conficiamus, prouoco ad *nascituros*, qui non existunt, quo-
 rum tamen rationem iura nostra habent. Docet hoc
 PAVLVS in L. 231. π. de V. S. *Quod dicimus eum, qui na-
 sci speratur, pro superstite esse: tunc verum est, cum de
 ipsius iure quaeritur, aliis autem non prodest, nisi natus.*
 Sequimur inde, leges varia disposuisse in fauorem eorum,
 qui nati quidem non sunt, at qui expectantur.

§. II.

Hic ipse fauor, quem nascituris tribuunt iura, ut pro
 nato habeant, nobis dat occasionem quaerendi: *an nasci-
 turo fieri possit donatio.* Non hic longi erimus in enar-
 randis diuersis donationum iuribus, maxime donationis in-
 ter

ter viuos; satis enim cognitum est ex lege Cincia, donationem mancipatione interueniente fieri debuisse, sicque fuisse modum transferendi domini. Post confusam esse promissionem de donando cum ipsa donatione, eamque stipulatione interueniente civilem nascam obligationem, donec simplici pacto haec promissio de donando iam ipsa donatio perfici poterat, a quo tempore coepit esse titulus transferendi domini iustus. Qui si itaque notiones *donationis* et nascituri inter se comparamus, facile decidi poterit quaestio proposita, an valeat nascituro facta donatio. Hoc vnicum monendum, plane de ea liberalitate, quae a testatore aliquo fit, siue solenni vltima voluntate, siue minus solenni, nos non agere, cum bene sciamus, licere vtique posthumo alieno valide legare.

mancipationis? Hoc propter impossibilitatem. Cum vero vobis non est interueniente mancipatione. §. III. Item non est nisi in iure.

Equidem non nego, si primo obtuitu propositam tractamus quaestionem, videri posse, donationem nascituro factam vtique validam esse. Regula enim, quam supra excitauimus, pro natis haberi nascituros, quoties de eorum commodo agitur, valde probabilem reddit adfirmatiuam. Quis enim dubitat, vtilem atque proficuum semper esse donationem, vt adeo valida sit pupillo facta donatio, tutoris licet autoritate non interueniente. Quod

si itaque verum est, vtilem proficiamque etiam nascituro fore donationem, nasciturum vero quo ad ea, quae ipsi proficua pro nato haberi, argumentari forsitan liceret, pollicitationem hanc utique validam esse debere, argumento ex illa regula ducta. Sed ex argumentis, quae postea dabimus facile apparebit, inutilem hanc nascituro factam donationem fore. Paulo distinctius rem tractabimus.

Monuimus supra, donationem factam ex lege Cincia per mancipationem ad effectum domini transferendi. Quo ergo modo is, qui nondum natus sit, et si adeo in utero existat, celebret cum donatore ceremoniam illam mancipationis? Hoc prorsus impossibile. Cum vero veteri iure donatio non valeret, nisi interueniente mancipatione, per se patet, plane inutilem esse hanc quaestionem.

Sed quid de nouo iure dicamus, ex quo donatio *pa-*
cto tantum fiebat iuste? Neque hoc iure recte affirmabitur, donationem nondum nato factam valere. Pactum enim requirit paciscentium consensum. Iam quo modo is, qui nondum natus est, paciscatur? Cum nondum ex-

eat,

tat, nec consensum declarare potest, ergo nec per pactum acquirere. Sed quid? si alius quis nascituro nomine paciscatur: an aequè nullum sit illud pactum donationis videndum. Arbitror, hanc quoque objectionem frustraneam esse. Nam constat satis, duobus inter se stipulantibus, tertio non stipulanti ius acquiri non posse. Fac ergo, me stipulatum fuisse cum Caio, ut Sempronii filio nascituro donet trecenta, Caiumque promississe huic nascituro donaturum; nemo dubitat, inutilem hanc fore promissionem ob auctoritatem *Ulpiani* in *L. 38. §. 17. π. de donat.* Patet ergo, neutro iure nascituro donari posse, quod et peruidit *Franc. Hotmannus. Observat. L. IV. cap. 28.*

§. VI.

Provoquant tamen dissentientes ad Constitutionem *Zenonis* in *L. 5. C. de naturalibus liber. π*. Verba, quae in hac Constitutione notabilia, sunt: *Pactis, quae matrimonii tempore super dotibus vel ante nuptias donationis rebus subsecuta fuerint, etiam ad ipsorum personas pertinentibus: ut una cum fratribus suis postea ex eisdem parentibus forte progenitis, aut soli, si nullus alius sit procreatus, dotis et ante nuptias donationis pro tenore legum, nec minus pactorum emolumenta percipiant.* Concludunt, quia

quia et si qui post pacta dotalia nati percipere dicuntur emolumenta pactorum, ergo validam quoque esse posse donationem inter duos initam in fauorem nascituri. Sed haec nunquam probat lex, quae non de directa aliqua donatione loquitur in nasciturum facta, quam nos tractamus, sed de iis quae parentes inuent pactis inter se directo, ex quibus emolumenta postea liberi percipiunt. Hinc facile patet, plane a nostra quaestione alienam tractari speciem in *alleg. leg. nostramque adhuc saluam stare sententiam. Eodem modo comparatum est argumentum, quod ex FLORENTINO in L. 24. §. de pactis dotalib. ducunt, quippe nec in hoc capite adest directa nascituro facta donatio.*

§. VII.

Multo minus exemplum, quod apud PAPINIANUM in L. 42. §. de mort. caus. donat. legimus, nostram reprobat sententiam. Scribit Iustus: *Scia cum bonis suis, traditionibus factis, Titio cognato donationis causa cessisset; usum fructum sibi recepit et conuenit: ut si Titius ante ipsam vita decessisset, proprietas ad eam rediret: si postea superstitibus liberis Titii mortua fuisset, tunc ad eos bona pertinerent.* Conueniant ergo Scia atque Titius de bonis peruenturis ad liberos tum, cum pacifcerentur,

rentur, nondum existentibus, neque alia illius pacti causa erat, quam sola pacifcentium liberalitas. Sed nec hoc exemplo continetur directa aliqua donatio, potius obligatio inter Seiam et Titium contrahebatur, ut liberis aliquando nascituris traderentur bona. Sic nec haec species nostram stringit causam.

§. VIII.

Sed dubiam continet causam haec species. Seia vidua facta grauida deprehenditur, Titius ventri, seu infanti, qui in utero est trecenta se donaturum promissurus. Mater ventri petit tutorem, seu magistratus partui, qui adhuc in utero est, dat tutorem. Iam pactum de donando celebrat Titius cum Caio tutore ventri dato, qui et donationem ipsam ventris nomine acceptat. Oritur omnino quaestio: an et haec inutilis nascituro facta sit donatio. Verum quidem est, embryones antiquo iure visceribus matris adnumeratos fuisse, sed hoc postea immutatum est, maxime cum nasciturorum curam haberent leges. Quapropter ego putauerim, hanc nascituro factam donationem a curatore ventris acceptam, validam esse. Neque enim id, quod supra excitauimus argumentum quidquam efficiet, videlicet, quo tertio stipulando

B

lando

lando nemo acquirat, quippe ille ventris curator atque embryo, qui in utero est, vnam quasi in hoc constituunt personam, neque ergo tertio fit stipulatio. Dein mouet me autoritas VLPIANI in *L. 1. §. 22. π. de Ventre in possess. mitt. et curat. eius.* Scribit enim: *Ita igitur curam hoc quoque officio administrabit, quo solent curatores atque tutores pupillorum.* Comparat itaque ICtus officium curatoris ventris cum officio tutoris pupillorum. Concludo: nemo negabit, donationem pupillo factam recte acceptari a tutore eius posse, ergo nullum est dubium ventris curatorem recte acceptaturum donationem embryoni factam seu nascituro. Valebit ergo hoc modo donatio nascituro facta.

§. IX. Aliam adhuc mouebimus causam. Promittit Titius Caio, se Sempronii communis vtriusque amici filio aliquando nascituro trecenta donaturum. Caius, qui quo firmiorem hanc reddat donationem accedit cum Titio ad magistratum, vt hanc donationem, actis publicis non tantum inscribat, verum eandem confirmet. Ipse magistratus haud curiosus satis confirmat donationem eandem, actisque publicis inscribi curat. Quærimus an valeat

valeat haec donatio nascituro facta, si postea natus sit, cum ex publicis actis statim probari possit, et a magistratu confirmata sit. Sed si de iure dicendum, arbitror, nunquam hanc ita valituram donationem. Actus enim a magistratu confirmandi ita saltem debent esse comparati, ne quid in substantia deficiat. Iam haec ipsa de donando facta promissio, quam confirmauerat magistratus, in se nulla erat, vel quod tertio non consentienti non acquiritur, vel quod ipsa acceptatio, sine qua nunquam existere potest donatio, quidquid in contrarium scribat *Petr. de LVDWIG.* in *diff. de donatione eiusque barbaro annexu acceptation.* a parte nondum nati illius deficiat. Cum vero actus nullos non possit per se efficere validos magistratus, nisi eam lex eidem tribuat autoritatem, in hac vero causa lex deficiat, acta vero publica per se non obligent, sed actum obligatorium gestum esse probent, qui tamen hic deficiat; verius esse puto, talem donationem non magis valere ac reliquas, quae nascituro factae sunt, vt supra monstrauius.

T A N T V M.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in approximately 15-20 lines.

M V T V M

ULB Halle

3

005 880 491

VD18

768, 23.

No. 12

SPECIMEN

CONTINENS

CAPVT IVRIS CONTROVERSVM

DE

DONATIONE
NASCITVRO FACTA

QVOD

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. IVR. NAT. ET GENT. PVBLIC. ORDIN.

ET SOCIETAT. LITER. DVISBVRG.

SOCIO

DIE IV MAII ANNO CIDIICCLXVIII

IN AVDITORIO PETRINO

PVBLICE DEFENDET

CAROLVS SAMVEL QUIERNER

LOEBAV LVSAT.

LIPSIAE

EX OFFICINA LANGENHEMIA.

